

Ziet u het nog zitten?

* lied ps. 84: 1 - 3

* stil gebed

votum en groet

Onze hulp is in de naam des Heren die hemel en aarde gemaakt heeft, Die trouw is en trouw blijft

en niet laat varen de werken van Zijn handen.

***Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus, in de
gemeenschap met de Heilige Geest.***

verootmoediging:

* lied 463: 1

genadeverk.: Micha 7: 18 en 19

lied 463: 2

leefregel: Luc. 6: 27 - 38

lied 463: 4

* gebed om de H. Geest

* bijbellezingen: O.T. 1 Kon. 19: 1 - 8

N.T. Rom. 8: 31 - 39

* lied 328: 1 - 3

* preek n.a.v. Jac. 5: 17a

* lied 454: 1 - 3

* gebed/voorbede

* slotlied 445: 1 - 3

collecte

* zegenbede

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God de Vader
en de troostvolle gemeenschap van de Heilige Geest is met ons allen.***

Liederen uit het Liedboek voor de Kerken

Hoe had hij daar gestaan op de berg Karmel - toonbeeld van rust, uitstraling van verzekerdheid, vol vertrouwen. Ja, in de kracht en de autoriteit van Gods Geest.

Een levend getuigenis van de trouw van God!

Hoe had hij de inhoud van zijn naam in de confrontatie met de vijand - op bezet gebied! - zonder angst beleden als waar: **Elia**, dat is **Jahweh is God**. Het volk had dat als één man beaamt toen God op het gebed van Elia vuur van de hemel zond en niet alleen het brandoffer verteerde, maar ook het hout, de stenen en de aarde en het water in de groeve rond het altaar oplekte: **de Here, die is God, de Here, die is God**.

Wat een heilig moment: **ten tijde van het avondoffer**, vooruitwijzend naar het offer van Christus dat ook ten tijde van het avondoffer op Golgotha door God werd aangenomen...

Wat een machtige manifestatie dat God God is! Wat een geloof bij de dienaar van God, Elia!

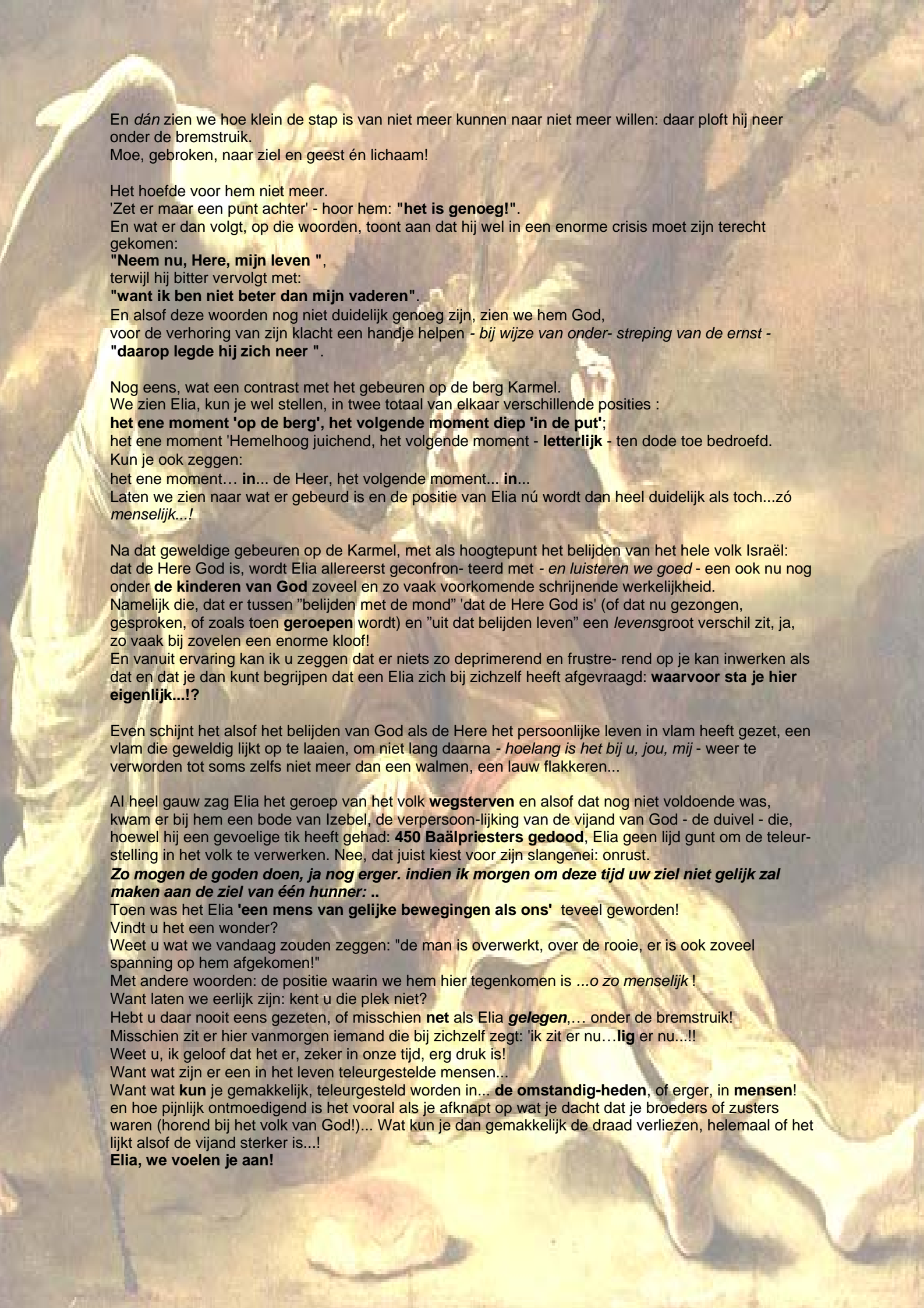
Maar...

wat een contrast in houding en reactie zien we bij Elia nu, in vergelijking met het gebeuren toen!

Zie 'em rennen!

Rennen dat hij deed!

Op de vlucht -hij kon niet meer. Hij was op! Aan zijn eind!

En *dán* zien we hoe klein de stap is van niet meer kunnen naar niet meer willen: daar ploft hij neer onder de bremstruik.
Moe, gebroken, naar ziel en geest én lichaam!

Het hoefde voor hem niet meer.

'Zet er maar een punt achter' - hoor hem: "**het is genoeg!**".

En wat er dan volgt, op die woorden, toont aan dat hij wel in een enorme crisis moet zijn terecht gekomen:

"Neem nu, Here, mijn leven ",

terwijl hij bitter vervolgt met:

"want ik ben niet beter dan mijn vaderen".

En alsof deze woorden nog niet duidelijk genoeg zijn, zien we hem God,

voor de verhooring van zijn klacht een handje helpen - *bij wijze van onder- streping van de ernst* -

"daarop legde hij zich neer ".

Nog eens, wat een contrast met het gebeuren op de berg Karmel.

We zien Elia, kun je wel stellen, in twee totaal van elkaar verschillende posities :

het ene moment 'op de berg', het volgende moment diep 'in de put';

het ene moment 'Hemelhoog juichend, het volgende moment - **letterlijk** - ten dode toe bedroefd.

Kun je ook zeggen:

het ene moment... **in...** de Heer, het volgende moment... **in...**

Laten we zien naar wat er gebeurd is en de positie van Elia nú wordt dan heel duidelijk als toch...zó *menselijk...!*

Na dat geweldige gebeuren op de Karmel, met als hoogtepunt het belijden van het hele volk Israël: dat de Here God is, wordt Elia allereerst geconfron- teerd met - *en luisteren we goed* - een ook nu nog onder **de kinderen van God** zoveel en zo vaak voorkomende schrijnende werkelijkheid.

Namelijk die, dat er tussen "belijden met de mond" 'dat de Here God is' (of dat nu gezongen, gesproken, of zoals toen **geroepen** wordt) en "uit dat belijden leven" een *levensgroot* verschil zit, ja, zo vaak bij zovelen een enorme kloof!

En vanuit ervaring kan ik u zeggen dat er niets zo deprimerend en frustre- rend op je kan inwerken als dat en dat je dan kunt begrijpen dat een Elia zich bij zichzelf heeft afgevraagd: **waarvoor sta je hier eigenlijk...!?**

Even schijnt het alsof het belijden van God als de Here het persoonlijke leven in vlam heeft gezet, een vlam die geweldig lijkt op te laaien, om niet lang daarna - *hoelang is het bij u, jou, mij* - weer te verworden tot soms zelfs niet meer dan een walmen, een lauw flakkeren...

Al heel gauw zag Elia het geroep van het volk **wegsterven** en alsof dat nog niet voldoende was, kwam er bij hem een bode van Izebel, de verpersoon-lijking van de vijand van God - de duivel - die, hoewel hij een gevoelige tik heeft gehad: **450 Baälpriesters gedood**, Elia geen lijd gunt om de teleur- stelling in het volk te verwerken. Nee, dat juist kiest voor zijn slangenei: onrust.

Zo mogen de goden doen, ja nog erger. indien ik morgen om deze tijd uw ziel niet gelijk zal maken aan de ziel van één hunner: ..

Toen was het Elia '**een mens van gelijke bewegingen als ons'** teveel geworden!

Vindt u het een wonder?

Weet u wat we vandaag zouden zeggen: "de man is overwerkt, over de rooie, er is ook zoveel spanning op hem afgekomen!"

Met andere woorden: de positie waarin we hem hier tegenkomen is *...o zo menselijk!*

Want laten we eerlijk zijn: kent u die plek niet?

Hebt u daar nooit eens gezeten, of misschien **net** als Elia **gelegen**,... onder de bremstruik!

Misschien zit er hier vanmorgen iemand die bij zichzelf zegt: 'ik zit er nu...**lig** er nu...!!

Weet u, ik geloof dat het er, zeker in onze tijd, erg druk is!

Want wat zijn er een in het leven teleurgestelde mensen...

Want wat **kun** je gemakkelijk, teleurgesteld worden in... **de omstandig-heden**, of erger, in **mensen!**

en hoe pijnlijk ontmoedigend is het vooral als je afknaapt op wat je dacht dat je broeders of zusters waren (horend bij het volk van God!)... Wat kun je dan gemakkelijk de draad verliezen, helemaal of het lijkt alsof de vijand sterker is...!

Elia, we voelen je aan!

Is dat werkelijk zo?

Voelen we Elia's situatie aan?

Is zijn positie onder de bremstruik tegenover de positie op de Karmel wel af te doen met 'overspanning', 'over de rooie zijn'?

Is zijn probleem dan werkelijk de uitkomst van een optelling van spanningen, veroorzaakt door enerzijds de teleurstelling in het volk ('t was ook in droevig!) en anderzijds de angst voor Izebel ('t was ook uiterst bedreigend)?

Of, kan de diepste oorzaak van zijn zijn hier onder de bremstruik een **an-dere** zijn?

Ik ben dáárvan overtuigd!

En ik denk wat daarvan te zeggen is, onthullend is - misschien voor iemands, situatie hier - en wel omdat maar wat vaak ónze 'bremstruik-ervaring' een zelfde oorzaak heeft. Waarschijnlijk is het niet overdreven om te stellen: in 99 van de 100 gevallen!

Kijken we nog één keer naar het gebeuren op de berg Karmel:

wie stond er ten tijde van de dreiging dáár centraal? Elia? NEE, God! Elia's plaats was, om het Nieuw Testamentisch uit te drukken: **in Hem!** Waar lag het geheim van de overwinning?

In Elia's geloof? Ja, in zoverre dat op God gericht was en in Hem zijn oorsprong vond.

Maar, wie staat er in de **teleurstelling** daarna centraal en in de dreiging van Izebel? Was dat nog steeds God?

Nee...Elia!

Hij had, om het maar heel duidelijk te stellen, zijn positie in de Heer prijsgegeven en verviel - hoe begrijpelijk ook - in een zelfmedelijden. In vs 3 van 1 Kon. 19 staat, voor als het gaat om die dreiging, dat hem nu maar één ding voor ogen stond: 'het redden van z'n vege lijf!'

In feite staat dus God niet meer voor hem centraal, maar zien we een manifestatie van ...'**het IK**'.

In plaats van zijn oog op God te richten, had hij zijn oog op ,de omstandigheden, hier de teleurstelling en de dreiging, gericht.

Valt er dan nog op overwinning te hopen?

In menig opzicht was hij - als we letten op de wonderen die hij in geloof had mogen verrichten - groter geweest dan zijn voorvaderen en tóch bleek ook deze Godsman '**een mens van gelijke bewegingen als wij**' - zoals hij van zich zelf eerlijk belijdt: "niet beter dan zijn vaderen". Hoe waar was dat woord van hem. Hij was *een* mens, die het gevaar van een minstens zo erge vijand als de duivel - **het IK** - onderschatte.

Hij had niet alleen ook nu kunnen blijven staan tegenover de teleurstelling en de dreiging, maar zelfs **moeten** blijven staan, want is God niet dezelfde vandaag als die Hij gisteren was?

God had hem zeker niet de opdracht gegeven om te vluchten!

Een **bewijs** van zijn in zichzelf vastgelopen zijn zien we ook in het gegeven dat hij vluchtend voor... **de dood** onder de bremstruik zegt **de dood** te wensen... Hoe kan de mens, als hij door eigen toedoen het zicht op God verloren heeft, **slachtoffer** worden van **zichzelf**.

Hoe waar wat ik ergens las: "geloof is een gift van God, die zich in **blijven- de** gemeenschap ontwikkeld, maar echter al te vaak door menselijk pessimisme wordt beknot of... **vernietigd**...".

Elia mag dan het zicht op God verloren hebben, God heeft niet het zicht op Elia verloren! Hij mag hier in de put zitten, toch is hij voor God nog steeds dierbaar. Hij mocht hier in de wildernis menen zijn einde te vinden, toch hield God hem vast. **En hoe!**

Terwijl hij zich op zijn zij neerlegt en inslaapt om voorgoed in te slapen, komt Gods reactie: **doch zie daar raakte een engel hem aan en zeide tot hem:** "ach, ach, arme Elia..."

Is dat niet ergens de reactie waarop je hoopte, of... hoopt onder de bremstruik aan jouw levensweg?

Een reactie van Gods kant van tenminste **medelijden**... een vriendelijk steuntje in de rug?

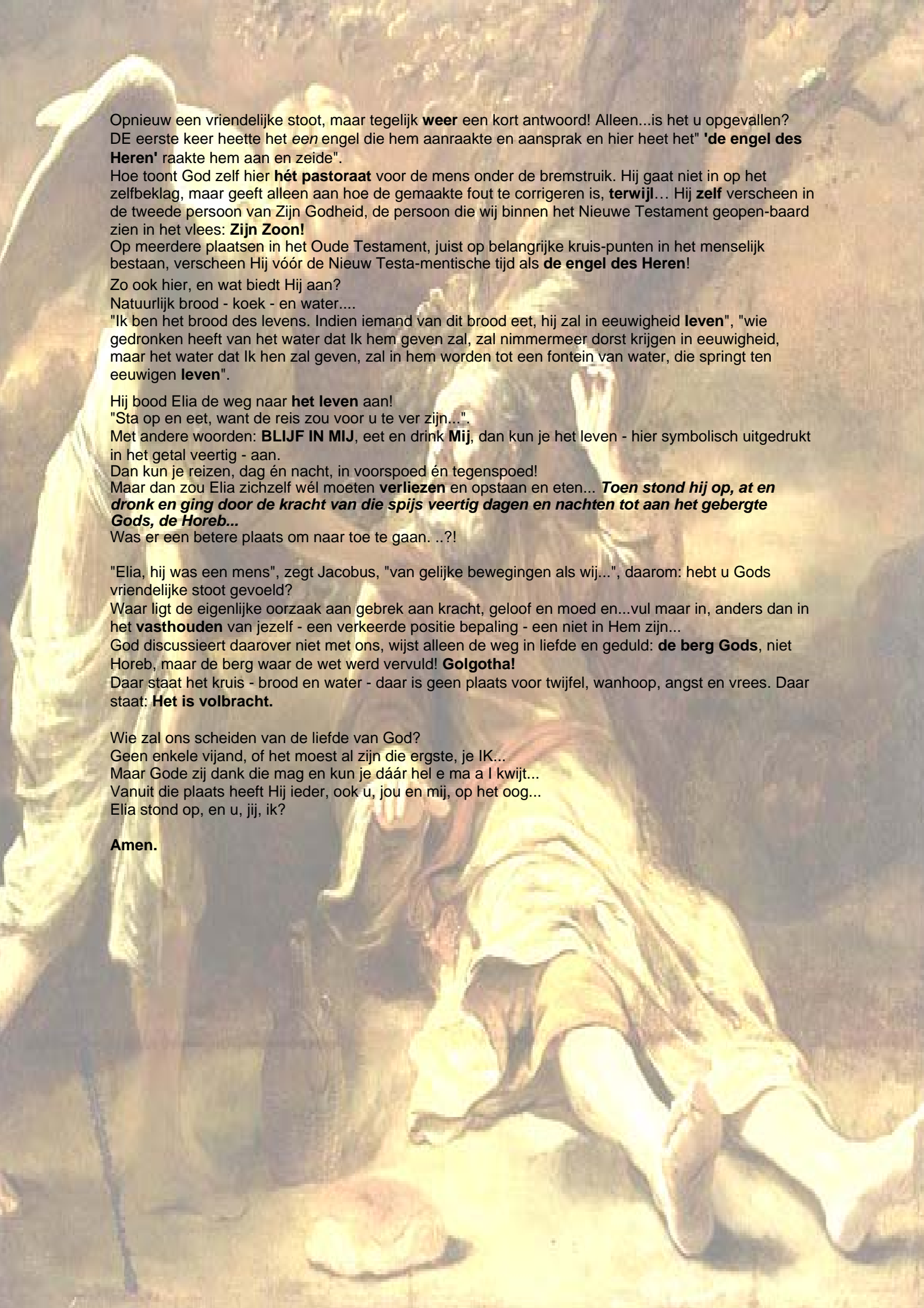
Hoe anders is dan hier echter Gods woord.

Een vriendelijk stoot, dat wel, maar te samen met een alles zeggend **kort** antwoord: "**Sta op! eet!**"

Maar Here!..., ziet u dan **helemaal** niet zijn nood. De man is volledig het boekje zoek! Kijk! Hij heeft een hap en een slok genomen, waarschijnlijk om der wille van, zo van "nou ja, maar 't helpt niets, want ik kan niet meer en ik wil niet meer. **'t hoeft niet meer!**"

Here gelooft u niet dat die man, nota bene uw knecht - meer nodig heeft dan zo'n kort woord. Zou u niet eens met hem moeten gaan praten, laten merken dat uw eeuwige armen **onder** hem zijn...

Doch wederom, ten tweede male, raakte de engel des Heren hem aan en zeide: 'sta op, eet, want de reis zou voor u te ver zijn'.

Opnieuw een vriendelijke stoot, maar tegelijk **weer** een kort antwoord! Alleen...is het u opgevallen?
DE eerste keer heette het *een* engel die hem aanraakte en aansprak en hier heet het " **'de engel des Heren'** raakte hem aan en zeide".

Hoe toont God zelf hier **hét pastoraat** voor de mens onder de bremstruik. Hij gaat niet in op het zelfbeklag, maar geeft alleen aan hoe de gemaakte fout te corrigeren is, **terwijl...** Hij **zelf** verscheen in de tweede persoon van Zijn Godheid, de persoon die wij binnen het Nieuwe Testament geopenbaard zien in het vlees: **Zijn Zoon!**

Op meerdere plaatsen in het Oude Testament, juist op belangrijke kruis-punten in het menselijk bestaan, verscheen Hij vóór de Nieuw Testamenteische tijd als **de engel des Heren!**

Zo ook hier, en wat biedt Hij aan?

Natuurlijk brood - koek - en water....

"Ik ben het brood des levens. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid **leven**", "wie gedronken heeft van het water dat Ik hem geven zal, zal nimmermeer dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hen zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, die springt ten eeuwig **leven**".

Hij bood Elia de weg naar **het leven** aan!

"Sta op en eet, want de reis zou voor u te ver zijn...".

Met andere woorden: **BLIJF IN MIJ**, eet en drink **Mij**, dan kun je het leven - hier symbolisch uitgedrukt in het getal veertig - aan.

Dan kun je reizen, dag én nacht, in voorspoed én tegenspoed!

Maar dan zou Elia zichzelf wél moeten **verliezen** en opstaan en eten... **Toen stond hij op, at en dronk en ging door de kracht van die spijs veertig dagen en nachten tot aan het gebergte Gods, de Horeb...**

Was er een betere plaats om naar toe te gaan. ...?!

"Elia, hij was een mens", zegt Jacobus, "van gelijke bewegingen als wij...", daarom: hebt u Gods vriendelijke stoot gevoeld?

Waar ligt de eigenlijke oorzaak aan gebrek aan kracht, geloof en moed en...vul maar in, anders dan in het **vasthouden** van jezelf - een verkeerde positie bepaling - een niet in Hem zijn...

God discussieert daarover niet met ons, wijst alleen de weg in liefde en geduld: **de berg Gods**, niet Horeb, maar de berg waar de wet werd vervuld! **Golgotha!**

Daar staat het kruis - brood en water - daar is geen plaats voor twijfel, wanhoop, angst en vrees. Daar staat: **Het is volbracht.**

Wie zal ons scheiden van de liefde van God?

Geen enkele vijand, of het moest al zijn die ergste, je IK...

Maar Gode zij dank die mag en kun je dáár hel e ma a l kwijt...

Vanuit die plaats heeft Hij ieder, ook u, jou en mij, op het oog...

Elia stond op, en u, jij, ik?

Amen.